

Dinsdag 28 april 2015, 19.04 u.

‘Heb je het kaartje gekregen, schat?’

‘Uhu.’

‘Het kaartje met de meeuwen en de ondergaande zon.’

‘Ja, oma.’

‘Dan zie je het zelf. Je papa maakt het goed daar op zee. Met die mooie rode zon en de vogels en het strand en de golven. Nietwaar, jongen?’

‘Ja, oma. Wanneer heeft papa vakantie?’

‘O, dat zal nog even duren.’

‘Wil je hem dan zeggen dat ...?’

‘Ik zeg het hem zeker, schat. Dat je hem mist en dat je van hem houdt. Hij houdt ook superveel van jou. Het is niet omdat je hem niet ziet, dat hij er niet voor je is. Want dat is hij wel. Wat je mama ook over hem zegt. Je moet niet altijd alles geloven. Want je mama is een echte ...’

‘Waag het niet om tegen mijn zoon te liegen!’ bulderde mama in de smartphone. In een tel veegde haar vinger het gesprek van de tafel.

‘Ik wist dat het een slecht idee was om je te laten bellen. Een kaartje van je vader? Het eerste kaartje moet ik nog

krijgen. Ik wacht al maanden op wat geld zodat ik nieuwe kleren voor je kan kopen en je schooluitstappen kan betalen. Leugens, leugens, leugens! Op een dag stikken ze erin. Ga maar snel je huiswerk maken.’

Ik schoof mijn stoel achteruit en probeerde me iets voor te stellen bij mensen die in hun eigen leugens stikken. Misschien zaten alle woorden die ze ooit gelogen hadden dan vast in hun keel zodat ze niet meer konden ademen? Liegen zou oma nooit doen, dus ik hoefde niet bang te zijn.

Ga.

Ga je.

Ga je met.

Ga je met me.

Ga je met me mee.

Samen.

Samen varen.

Samen varen op.

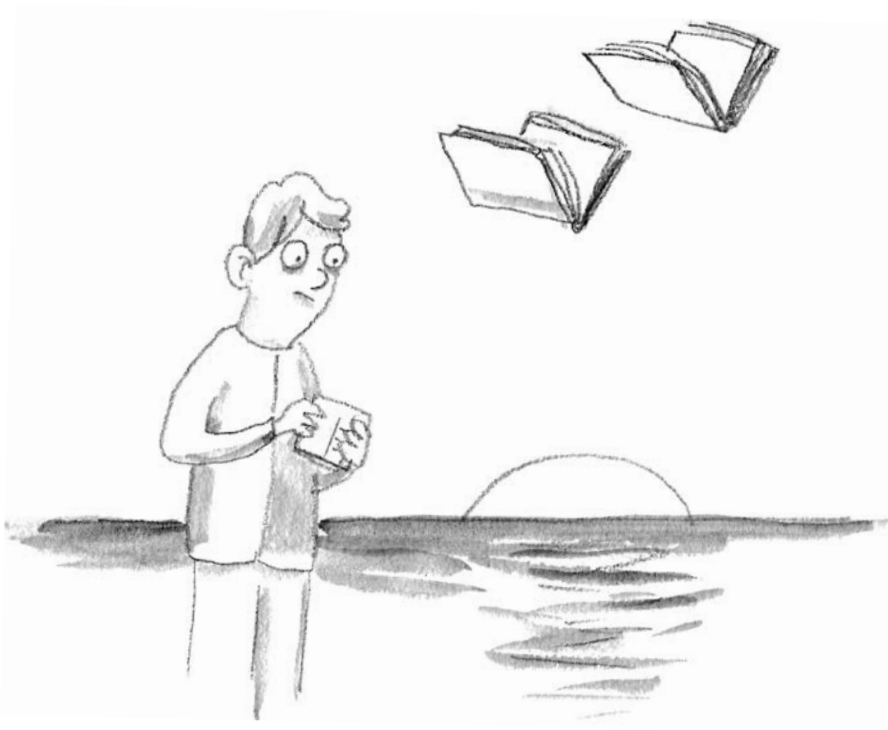
Samen varen op zee.

Zee. Zee. Zee. Zee. Zee.

Nee.

Mama had ongelijk. Er was een prentbriefkaart van papa. Ik pakte ze uit het boek achterin de kast en bekeek de prent aandachtig. De lucht, meeuwen, een ondergaande zon, golven, het strand. Net zoals oma gezegd had.

Woensdag 3 mei 2017, 14.38 u.

In de verte sloft een zwarte stip dichterbij. De stip heeft een fiets aan de hand. Je kunt toch beter op de fiets zitten? Tenzij je Mo heet, natuurlijk. En als je liever met de auto leert rijden dan met de fiets.

‘Waar bleef je?’

‘Sorry, ik heb een fiets bij mijn nicht gehaald. Die woont helemaal aan de andere kant van de wijk en toen moest ik de banden oppompen en daarna moest ik iets afgeven bij mijn oom. En toen moest ik dat hele eind terug. Ik heb me gehaast, hoor.’

Zou Mo tijdens de tweedaagse de fiets van zijn nicht gebruiken? Een meisjesfiets? Alleen opa’s met stramme benen rijden op een meisjesfiets. Met een motor-tje onder hun kont. Aan deze fiets hangt geen motor. Maar het is wel een meisjesfiets. Arme Mo.

‘Klaar voor de eerste les?’

Mo wijst naar het witte huis op het plein.

‘Doutzen woont daar. Als je me hier leert fietsen, ziet ze me en dan weet iedereen dat ik het niet kan.’

‘Doe niet zo flauw. Er kan overal iemand opduiken die je kent.’

‘Ja, maar niet hier, alsjeblieft. Doutzen maakt gehakt van me. Echt waar.’

‘Gehakt? Lekker.’

‘Lenn, lach me niet uit. Kan de fietsles niet doorgaan op het speeltuintje van de kleuters?’

‘Dat ligt echt ver van hier.’

‘Zo ver is het nu ook weer niet,’ zegt Mo. Als hij iets in zijn hoofd heeft, dan heeft hij het niet in zijn tenen.

Ik kijk op mijn horloge. We hebben nog maar drie kwartier. Ik vraag me af of Mo daar opzettelijk voor heeft gezorgd.

‘Wat moet ik doen, meester Lenn?’

‘Klim maar op de fiets.’

Op een meisjesfiets klimmen is niet echt moeilijk. Dacht ik. Mo’s been blijft ergens hangen. Waarschijnlijk omdat zijn been te zwaar is. Of de fiets te groot. Dat ziet zelfs het kleinste kind. Mo niet. Wanneer hij eindelijk op het zadel zit, zoeken zijn tenen de grond. Het lukt niet. Hij springt van het zadel als een meisje en hupt er daarna terug op. Opnieuw als een meisje.

Daarna probeert hij op de trappers te staan. Ook dat lukt niet, want hij valt om.

‘Kom, houd je vast aan mij.’

Mo grabbelt naar mijn schouder. Zijn vingers knijpen door mijn jas heen. Hij wiebelt als een schip op de woelige zee. Gelukkig ben ik het anker. Ik zorg ervoor dat hij niet wegdrijft.

‘Nu moet je je evenwicht proberen te houden.’

Mo’s vingers drukken in mijn vel. Mijn hele lijf trilt.

‘Ik weet het niet goed, Lenn. Ik denk echt niet dat ik ooit ...’

‘Komaan, Mo. Je kunt het! Drie, twee, één.’ Ik zet een paar stappen achteruit. Mo laat me los. Hij kantelt. Gelukkig zet hij net op tijd een voet op de grond.

Kwaad balt hij zijn vuisten.

Hij wijst naar de speeltuin. Daar rijdt een kleuter rondjes op een loopfiets. De jongen lacht. Ook de papa loopt er vrolijk bij. Langzaam komen ze onze richting uit.

‘Als kleuters kunnen fietsen, dan kun jij dat ook,’ zeg ik vastberaden.

Puffend pakt Mo mijn schouder vast en duwt zich omhoog. Achter hem passeert de papa met het kind. Dat haar. Die ogen. Die mond.

‘Mo, laat me los.’

‘Nu niet, Lenn. Ik zoek mijn evenwicht.’

Mijn ogen tasten de man opnieuw af. Zijn neus. Die handen.

‘Mo, laat me los.’

‘Komaan, Lenn. Niet zo snel. Geef me eventjes. Juf Anneke zegt altijd: haast en spoed is zelden ...’

‘Mo! Laat. Me. Nu. Los!’ In mijn hoofd klinkt een alarmtoon.

Geschrokken zet ik een paar passen achteruit. Mo blijft nog even rechtop wiebelen, maar valt dan keihard in het gras.

Hij briest: ‘Waarom doe je dat?!’

Er komt geen woord uit mijn mond. Ik wijs. Mo draait zijn hoofd.

‘Maar dat is ...’

Mijn.

Papa.

Dinsdag 21 april 2015, 16.04 u.

Mijn sleutels waren vermist. Ze waren niet ontvoerd. Dat wist ik zeker. En het was ook niet zo erg dat ik een opsporingsbericht moest versturen. Maar ik was ze kwijt. Zoals gewoonlijk had ik ze netjes in mijn boekentas gegooid. En zoals gewoonlijk moest ik ze weer zoeken. Zoeken is niet erg, tenzij je dat wat je zoekt dringend nodig hebt. Toen ik eindelijk een stukje metaal onder mijn leesboek zag glinsteren en daarna het slot opendraaide, kreeg ik de deur maar voor een stukje open. Dat was niet zo vreemd. Het betekende: veel post. De deur heeft namelijk een mond die nieuws eet. Alleen is een papieretende deur niet zo handig als je hoognodig naar het toilet moet. Ik had geen tijd om alles bij elkaar te grabbelen. Plassen, moest ik. Snel! Door de smalle deuropening geraken, kon alleen door mijn adem in te houden. Daardoor zakte het water in mijn buik dieper. Daardoor moest ik nog dringender. En daardoor maakte ik gekke sprongen. Een beetje zoals een kangoeroe die door een spin is gebeten. Niet dat ik echt weet hoe dat eruitziet. Mijn boekentas schoof de gang door. Ik sprong over de reclamefolders voor gras-

machines en zonnebloemzaadjes en hupte verder over witte enveloppen en een prentbriefkaartje. Mijn broeksriem peuterde ik al lopend los. Een prentbriefkaart? Net nu mijn blaas op ontploffen stond. Prentbriefkaartjes kregen we anders nooit. Van wie? Eerst plassen of je doet het in je broek, dacht ik. Dus plaste ik. In het toilet, natuurlijk. Met een half opgetrokken broek, pakte ik het kaartje van de grond. Blijkbaar was er iemand op vakantie aan de kust. Er stond een ondergaande zon op, meeuwen, golven, een strand. Vast de nieuwe collega van mama die zonnige groetjes stuurde. Ik draaide de prent om. Voor Lenn Heirbaut. Een kaartje voor mij?

Papa. Een kaartje? Nu pas? Misschien had het de overtocht in een fles gemaakt en had het daarom zolang geduurd. Ik zuchtte. Hawaï. Ik dacht dat het water blauwer was aan de andere kant van de wereld.

Ik kon het kaartje maar beter verstoppen voor mama het zag.